

НИТКА

Мені казали, що історію починають спочатку. Від початку. Але я кіт і нічого не знаю про спочатку і початок. У людей є купа правил, як все має бути в житті. Зроби це, зроби те! Якщо чесно, нудно. Напряжно. Не для мене. Тож зараз я просто починаю з чогось. Можливо, вийде спочатку. Або від початку.

Це були гарні часи, і тут йдеться про те, що вечори були теплими і яскравими, а на липах дзижчали бджоли. Одного такого вечора я хотів піти до Професора. Хто такий Професор, я розкажу пізніше. Тому що зараз це не має значення.

Тож я пішов Великим шляхом, який пролягав прямо через село. Проходячи повз озеро, де росте висока трава, я з'їв кількох коників. Що гарного в кониках? Вони ніколи не скаржаться, коли ви їх їсте. На відміну від птахів. Птахи завжди влаштовують величезну драму: «Не їж мене! Я мати! У мене десять пташенят у гнізді!» Вони насправді перебільшують. Але щоразу стою я, дурень з пташкою в пащі, і почуваюся якийсь час кепсько.

Я пройшов повз сільську церкву, повз старенький пташник, повз смердючі сцяки товстого Хайнца (ротвейлера), повз дві купи гною, на яких не було нічого доброго і також нічого напівдоброго, лише кавова гуща, яєчна шкаралупа, картопляне лушпиння, яблучні шкірки. Ось вам, люди, натяк: купа гною, на якій валяються лише очистки, говорить про жадібність.

Я пройшов повз великий піщаний пагорб, де одразу починається ліс і за яким закінчується світ. Я чимчикував собі спокійнісінько у гарному настрої у вечірньому світлі і прослизнув під старий дерев'яний паркан, аж ось опинився в саду покинутого будинку. Його називають *покинутим будинком*, тому що якимось люди з міста, які жили тут щоліта, перестали приїздити.

Усюди штори на зачинених вікнах, взимку навколо покинутого будинку виє вітер, а товстий Хайнц, дурний засранець, каже, що там всередині живе купа перевертнів.

І ось що! Я майже проминув покинутий будинок, як раптом побачив там чоловіка. Всередині покинутого будинку! Я так здивувався, що одразу ж кинувся за куц, бо дуже злякався. Ось сидів я і думав: «От лайно, Френкі. І що ж ти тепер робитимеш?»

Хотілось негайно побігти назад і розповісти всім, кого знаю, про сенсацію. Але потім, звичайно, почалися б допити: і який же вигляд мав цей чоловік, Френкі? Як пах цей чоловік, Френкі? Що у цього чоловіка є поїсти, Френкі? Ти впевнений, що це не перевертень, Френкі?

Якщо покинутий будинок раптом перестає бути покинутим, то виникає багато запитань і кожен хоче дізнатися подробиці. А якщо у тебе їх немає, ти тупий.

Тож я зробив те, що вчинив би в такій ситуації будь-який справжній кіт: я визирнув з-за куща.

Прислухався.

Придивився.

Прислухався.

Придивився.

Так тривало досить довго. Я скорочую, бо більше нічого не відбувалося.

Прислухався.

Придивився.

І так далі.

Тоді я підкрався ближче, тихо-тихо, зазирнув у велике вікно на відстані кількох котячих хвостів, збираючи деталі.

Деталь 1. Там дійсно був чоловік.

Деталь 2. Він стояв на стільці.

Деталь 3. Зі стелі звисала нитка.

Деталь 4. Нитку чоловік тримав на шиї.

Деталь 5. Доповнення до деталі 4. Нитка була надзвичайно товстою.

Якщо чесно, я ніколи не бачив такої чудової нитки. Я люблю нитки, ви маєте це знати. Коли я жив зі старенькою пані Берковіц, ми гралися з ниткою майже щодня. До неї там ніколи не прив'язувалася людина, але іноді була миша, не справжня, а зроблена з вовни, навіть якщо люди думають, що ми, коти, вважаємо її справжньою. Але ми так не думаємо. Бо ми не дурні.

І коли я побачив цю неймовірно гарну нитку, я раптом подумав про стару пані Берковіц і про найкращий час у моєму житті, який тривав недовго, тому що одного дня стара пані Берковіц лежала в саду, а незабаром після цього прийшли двоє чоловіків, усі в білому, і занесли стару пані Берковіц у машину з мерехтливими вогниками на даху, і я більше її не бачив.

Від усіх цих спогадів у мене трохи защеміло в серці, і мені захотілося крикнути чоловікові: «Гей, ти там! Той, хто грається з ниткою! Надзвичайно чудова нитка! Можна мені пограти з тобою?»

Мені не дозволили.

Це було так: я зібрався з духом, застрибнув на підвіконня і зазирнув у вікно. Чоловік